

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΝΑ

ΞΕΜΠΕΡΔΕΥΟΥΜΕ

ΜΕ ΤΟΝ

ANTINOO!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Να ξεμπερδεύουμε με τον Αντίνοο!**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Ιωάννου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Δήμητρα Ιωάννου, 2023
© Εικόνων εξωφύλλου: Anna Tigra, Liubovart/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5300-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5301-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

© Δήμητρα Ιωάννου, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

**ΝΑ
ΞΕΜΠΕΡΔΕΥΟΥΜΕ
ΜΕ ΤΟΝ
ΑΝΤΙΝΟΟ!**

*Στον Κ.Γ.
Γιατί είσαι πάντα εκεί για μένα...*

Η Μαίρη αποφασίζει να πεθάνει!

Μαίρη

Φάνει πια! Τέρμα ως εδώ!»

Οι λέξεις ξεχύθηκαν ακράτητες από το λαρύγγι της Μαίρης και μεταμορφώθηκαν σε στριγκλιές που πυροβόλησαν βίαια την ησυχία της νύχτας. Ψηλάφησε με τα δάχτυλά της στα τυφλά, άρπαξε το ποτήρι από το σαρακοφαγωμένο τραπεζάκι του σαλονιού και το εκτόξευσε στον απέναντι καθρέφτη με ακρίβεια σκοπευτή. Εκείνος έσκουξε ξαφνιασμένος, καθώς μια ρωγμή σε σχήμα αράχνης απλώθηκε ακαριαία στην καρδιά του και η βροντερή συγχορδία των γυαλιών που έπεφταν τρύπωσε προδοτικά στους λεπτούς τοίχους της παλιάς πολυκατοικίας της Νέας Σμύρνης, ταξιδεύοντας μέχρι τα αυτιά των γειτόνων της.

Όσοι ξύπνησαν κούνησαν θυμωμένα το κεφάλι· είχαν πιστέψει πως θα ηρεμούσαν από τα δράματα όταν το πρεζόνι του πρώτου τα κακάρωσε και τους άφησε χρόνους! Προφανώς, όμως, η συμβία του είχε αποφασίσει να συνεχίσει την άθλια παράδοσή τους. Σήμερα δεν είχαν καταφέρει να ηρεμήσουν, καθώς νωρίτερα τους είχαν γανώσει τα αυτιά οι φωνές του ταλαίπωρου Ανέστη Ταράτσογλου, του ιδιοκτήτη του διαμερίσματος, που της ούρλιαζε να σηκωθεί να φύγει.

Αμ, καλά της έκανε! Το είχε καθυστερήσει κιόλας! Και φασαριόζοι και κακοπληρωτές; Τέτοια κουμάσια δεν τρώγονται με τίποτα! Κι ο κύριος Ταράτσογλου; Κύριος και αξιοπρεπής, πώς είχε στραβωθεί και είχε βάλει στο σπίτι του τέτοιο σκουπιδαριό;

Άντε να δούμε πώς θα κοιμηθούμε κι απόψε!

Στόματα έφτυσαν βρισιές και κατάρες, σώματα άλλαξαν ανήσυχα πλευρό και τα λιγοστά φώτα που είχαν ανάψει έσβησαν ξανά.

Μόνη στην εκκωφαντική σιωπή ολόκληρου του κόσμου, η Μαίρη έκρουσε το πρόσωπό της στις παλάμες της.

«Δεν αντέχω άλλο...» ψιθύρισε απελπισμένα και ο λυγμός που έδεσε κόμπο την ψυχή της της έκλεψε την ανάσα. «Με ακούει κανείς...; ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΙΣ;» ούρλιαξε με φρίκη, κοιτώντας τα ντουβάρια, που την πλησίαζαν απειλητικά, έτοιμα να την καταπλακώσουν.

Καμία απάντηση... Καμία φωνή... Καμία συμπόνια...

Λες και κάθε ελπίδα στράγγιζε αργά και σταθερά από τα κύτταρά της. Λες και το σκοτάδι κατάπινε αχόρταγα τις τελευταίες χαραμάδες του φωτός. Λες και δεν της είχε απομείνει τίποτα και κανένας. Σκούπισε με αργές κινήσεις τα δάκρυα που της πάγωναν τα μάγουλα και απέμεινε να κοιτάζει θαμπωμένη τα σπασμένα γυαλιά που λαμπύριζαν στο πάτωμα. Σας τις Σειρήνες του Οδυσσέα, παρέσυραν το μυαλό της σε άλλους δρόμους, όπου δεν είχε περπατήσει ποτέ ως τώρα, και της ψιθύρισαν τη μόνη λύση διαφυγής που δεν είχε σκεφτεί από μόνη της. Ξαφνικά ησύχασε ο πόνος που στριφογύριζε σαν οχιά μέσα της και της κατέτρωγε τα σωθικά, έπαιψαν τα δάκρυα, σταμάτησε το τρέμουλο των χεριών της.

Γιατί αυτή ακριβώς ήταν η στιγμή που η Μαίρη αποφάσισε να πεθάνει!

Πήρε μια βαθιά μουνδιασμένη ανάσα, καλωσορίζοντας τη νεκρική ηρεμία που αγκάλιασε παρηγορητικά την ψυχή της.

Ναι, αυτή μάλλον είναι η καλύτερη λύση! σκέφτηκε το τρι-
κυμισμένο μυαλό της και τα μάτια της έπαιξαν σπασμωδικά,
κοιτώντας αριστερά και δεξιά έξω από το παράθυρο.

*Άραγε τι θα έλεγαν όλοι αυτοί οι φαρισαίοι τριγύρω, όταν θα
έπαιρναν χαμπάρι τι είχε συμβεί;*

Άφησε να της ξεφύγει ένα ειρωνικό ρουθούνισμα. Μια και
ένιωθαν ανώτεροι σε όλα, προφανώς θα την έκριναν δειλή και
ολιγόψυχη. Κανονικά οι φίλοι και οι γνωστοί θα προσπαθού-
σαν να την εμποδίσουν. Όμως, εξαιτίας του Μιχάλη, η Μαίρη
δεν είχε πια φίλους, ενώ οι γνωστοί στη γειτονιά μόνο ανα-
κούφιση θα ένιωθαν αν εξαφανιζόταν από προσώπου γης η
σύντροφος του πρεζάκια, ακολουθώντας τον καλό της εις τας
αιωνίους μονάς.

Ότι κι αν έλεγαν, όμως, για την απόφασή της να τερματί-
σει η ίδια τη ζωή της, σίγουρα όλα όσα της είχαν συμβεί και
στο καπάκι ο θάνατος ενός συντρόφου ήταν αρκετά σοβαροί
λόγοι, έτσι δεν είναι;

Το είδωλό της την κοίταξε με μάτια άδεια μέσα από ένα
αιχμηρό στενόμακρο κομμάτι του καθρέφτη που ακόμα ισορ-
ροπούσε επικίνδυνα στην κορνίζα. Η Μαίρη σκέφτηκε πως
μια εικόνα ισοδυναμεί με χίλιες λέξεις και η εικόνα της τα έλε-
γε όλα! Γιατί, αν και δεν το είχε συνειδητοποιήσει έως τώρα,
ήταν ήδη άδεια... Ήδη νεκρή!

Την αμέσως επόμενη στιγμή το κομμάτι κατέρρευσε στο
πάτωμα, αρπάζοντας μαζί το είδωλό της και τσακίζοντάς το
σε χίλια κομμάτια.

Πολύ συμβολικό τής φάνηκε όλο αυτό, τόσο που ένιωσε τη
χολή να ανεβαίνει από το στομάχι της και να ανακατώνεται με
ένα τρελό δηλητηριώδες γέλιο που τέντωσε ξανά τα νεύρα των
γειτόνων της.

Ναι, ναι! Αυτή ήταν η καλύτερη λύση!

Εδώ και πέντε μέρες, από την ημέρα της κηδείας του Μιχά-
λη, ένιωθε πως είχε χάσει τον έλεγχο του κορμιού της και ήταν

τόσο νωθρή σαν μια μεγάλη πάνινη κούκλα πεταμένη στη γωνιά του καναπέ. Τον αγαπούσε αυτόν τον καναπέ. Πάντα βολευόταν στην αγκαλιά του, βλέποντας τα αγαπημένα της σίριαλ και ξεφυλλίζοντας τα περιοδικά με τα νέα των σελέμπριτι. Τώρα όμως ήταν λες και τα κόκαλά της είχαν λιώσει, λες και δεν είχε πια σκελετό, ούτε κανένα άλλο σύστημα στήριξης που θα μπορούσε να τη σηκώσει από εκεί. Έτσι καλωσόρισε με ευγνωμοσύνη την ξαφνική ενέργεια που κέντρισε τους μυς της, εκείνες τις μικρές βελονιές ευεξίας που απλά θα τη βοηθούσαν για μια τελευταία φορά να φέρει εις πέρας το σχέδιό της!

Ο τρόπος; Πανεύκολος! Τα χάπια που πουλούσε ο αφιλότιμος και που ενστικτωδώς εκείνη είχε κρύψει όταν μπούκαραν η αστυνομία και οι νοσοκόμοι για να παραλάβουν το νεκρό κορμί του.

«Μπήκατε σε ένα έντιμο σπίτι και δε σεβαστήκατε τίποτα! Μέχρι τη Δευτέρα να μου έχεις αδειάσει τη γωνιά, κατάλαβες;» της ούρλιαζε πριν από λίγο ο σπιτονοικοκύρης της.

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια και εκείνη είχε σφίξει την εντολή έξωσης στην ιδρωμένη χούφτα της και είχε γείρει ξέπνοη στην πόρτα, αναλογιζόμενη απελπισμένα τι της επιφύλασσε το αύριο.

Όμως, όχι πια! σκέφτηκε θυμωμένα και κατευθύνθηκε αποφασιστικά στο δωμάτιό τους.

Σήκωσε τις δυο σανίδες που είχε ξηλώσει εκείνος στο πάτωμα και έβγαλε ένα ασθενικό ματσάκι με μερικά χαρτονομίσματα των δέκα ευρώ καθώς και όλο το αμαρτωλό περιεχόμενο της κρυψώνας. Παράχωσε τα χρήματα στην τσέπη της και κοίταξε μερδεμένη τα δυο πλαστικά σακουλάκια με τις σκόνες και το τρίτο με τα χάπια σε διάφορα χρώματα και σχήματα. Δεν ήξερε τι ήταν το καθένα και σίγουρα δεν μπορούσε να γνωρίζει τη δοσολογία και τον τρόπο χρήσης τους, όμως στην περιήλωσή της μια χαρά θα την έκαναν τη δουλειά τους!

Σίγουρα, αν τα πουλούσε, θα μπορούσε να εξοικονομήσει

κάποια χρήματα, για να πληρώσει το ενοίκιό της και να σταθεί προσωρινά στα πόδια της, αλλά δε θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο. Σιχαινόταν τα χρήματα που μύριζαν θάνατο, που την είχαν απομακρύνει από τον Μιχάλη και που τελικά τον είχαν στείλει στον άλλο κόσμο. Εκείνος χαϊβάνι την ανέβαζε, δυσκοίλια την κατέβαζε, γιατί αρνιόταν μετά βδελυγμίας να δοκιμάσει έστω ένα χαπάκι. «Έτσι, για να σε ανεβάσει λίγο, μωρέ, που έχεις πάντα κάτι μούτρα σαν την κλαμένη χήρα», χαχάνιζε κι εκείνη του γυρνούσε τσατισμένη την πλάτη.

«Τα κατάφερες, Μιχαλάκη! Με έκανες σαν την κλαμένη χήρα τελικά!» μουρμούρισε στυφά, θυμωμένη στη σκέψη πως προφανώς θα τον ξανάβλεπε σύντομα για να ξεροψηθούν παρτέα στα καζάνια της Κόλασης. Αυτός για τα κρίματά του κι εκείνη για την αυτοκτονία της.

Τέλος πάντων, τώρα πια τίποτε από όλα αυτά δεν είχε καμία σημασία. Μόνο το πλάνο που θα γαλήνευε επιτέλους την ψυχή της!

Τράβηξε έναν τελευταίο φάκελο, που έμοιαζε με ταλαιπωρημένο επισκεπτήριο και έγγραφε acid στην πίσω πλευρά, και τον άνοιξε. Είχε μέσα μικρά τετράγωνα χαρτονάκια με μια χαμογελαστή κίτρινη φατσούλα τυπωμένη στη μια όψη τους.

Αυτό το ήξερε! Ήταν LSD και το έπαιρνε ο Μιχάλης όταν όλα τού πήγαιναν στραβά και ήθελε να τριπάρει.

Η Μαίρη έσμιξε τα φρύδια σκεπτική. Ούτε και σε αυτά τα ταξίδια τού έκανε ποτέ παρτέα, παρότι εκείνος ο ανόητος επέμενε πως ήταν χαρούμενα και ανώδυνα.

«Όλο γκρινιάζεις κι όλα σου φταίνει. Όλο με τα μούτρα χωμένα στις παλιοφυλλάδες να διαβάσεις πώς ζουν οι ξενέρωτοι διάσημοι, αλλά εσύ να μη ζεις ποτέ! Όλη μέρα με ένα τηλεκοντρόλ στο χέρι, να μη βγάζεις άχνα! Παράτα το το χαζοκούτι κι έλα να τη βρούμε επιτέλους λίγο», την προογκούσε τσατισμένος, όμως εκείνη αρνιόταν μετά βδελυγμίας να πάρει τα μαντζούνια του ή να έρθει πιο κοντά του.

Ήταν πολύ θυμωμένη μαζί του, για να τον αφήσει να την αγγίξει όπως γινόταν τις παλιές καλές εποχές.

Νευρίαζε κι εκείνος τότε και έβγαине ο χειρότερος εαυτός του. «Γυναίκα σου λέει ο άλλος! Γιατί δεν καταλαβαίνεις, ρε φίλε, πως ψώνισες από σβέρκο;» αναρωτιόταν φωναχτά, πληγώνοντάς την ακόμα περισσότερο.

«Σου βρομίσαμε τώρα, ε, Μιχαλάκη;» έσκουζε αγριεμένη.

«Ναι, μου βρόμισες. Για την ακρίβεια μυρίζεις λες και έχεις κάνει μπάνιο με τα ζουμιά της κατσαρόλας. Κυκλοφορείς μονίμως σαν κυράτσα, αχτένιστη με τις ρόμπες και τα νυχτικά. Κι έχεις δει τα μούτρα σου στον καθρέφτη; Είσαι ξινή σαν το λεμόνι κι έχεις ξεχάσει να γελάς», κατέληγε προσβλητικά.

«Γι' αυτό με έχεις τσακίσει στο κέρατο; Και μη νομίζεις πως δεν έχω καταλάβει τις πομπές σου!»

Έτσι, για να μη νομίζει ο κύριος Μιχαλάκης πως έτρωγε κουτόχορτο!

«Ε, τέτοια που είσαι, εγώ φταίω; Βλέπεις, κοπελιά, υπάρχουν κι αλλού πορτοκαλιές! Γυναίκες περιποιημένες και καλοδιάθετες, που φουσάνε. Όχι σαν κι εσένα, που έχεις γίνει σκατόγρια».

Αυτές οι κουβέντες τής ροκάνιζαν την ψυχή, της τσάκιζαν το ηθικό και την έκαναν να τρέμει από οργή.

Τι της έλεγε ο ηλίθιος; Ήταν δεν ήταν τριάντα χρόνων!

Εκείνη έφταιγε που άλλα της είχε τάξει και αλλού είχαν καταλήξει;

Της είχε υποσχεθεί τον ουρανό με τα άστρα. Της είχε δείξει με το δάχτυλο την ευτυχία καρφωμένη σαν μισοφέγγαρο στον ουρανό και της είχε δώσει τον λόγο του ότι θα έκαναν μια νέα αρχή. Ωστόσο, δεν είχε κάνει τίποτα.

Κι όμως, ενώ είχαν απομακρυνθεί τόσο πολύ ψυχικά, ο θάνατός του την είχε τσακίσει. Ίσως γιατί η μοναξιά ήταν αφόρητη. Ίσως γιατί ένιωσε πως είχε θάψει εκείνο το αγόρι με το οποίο το είχαν σκάσει μαζί για την Αθήνα. Το αγόρι που την

είχε προστατέψει, την είχε αγαπήσει και την είχε γεμίσει ελπίδες και όνειρα. Αυτό το αγόρι τής το είχαν αρπάξει μια χούφτα αλήτες, που τον παρέσυραν στο δικό τους μονοπάτι, αφήνοντάς τη μόνη και γεμάτη θυμό. Γι' αυτό κι εκείνη μισούσε τους φίλους του και δεν είχε βάλει ποτέ τίποτε από αυτά που πουλούσε στο στόμα της.

«Όμως, απόψε η κατάσταση είναι διαφορετική, δε βρίσκεις;» μουρμούρισε στην κίτρινη φατσούλα, που της ανταπέδωσε ξέγνοιαστα το χαμόγελο.

Μεγάλη παγίδα αυτό το γλυκό προσωπάκι, αλλά στο κάτω κάτω τι πείραζε αν ξέφευγε λίγο τις τελευταίες της στιγμές; Και το σπουδαιότερο; Θα της έδινε δύναμη να ολοκληρώσει το εγχείρημά της.

Δεν είναι και εύκολα ετούτα τα πράγματα!

Δίχως δεύτερη σκέψη κόλλησε μια φατσούλα στη γλώσσα της και ένιωσε την πικρή γεύση να διαχέεται στη στοματική της κοιλότητα.

Περιμένοντας να δράσει, θα έφτιαχνε ένα ευφάνταστο κοκτέιλ από όλα τα άλλα, θα καθόταν στον καναπέ της και θα αποχαιρετούσε μια και καλή τον μάταιο τούτο κόσμο. Υπακούοντας σε μια αυθόρμητη παρόρμηση, σγύρισε λίγο το σπίτι της, φόρεσε το μοναδικό καλό της φουστάνι και βούρτσισε τα καστανά άτονα μαλλιά της, που της έκαναν τη χάρη και ζωντάνεψαν λίγο έπειτα από καιρό.

«Στο κάτω κάτω μια φορά πεθαίνει κάποιος!» έκανε σχεδόν κεφάτα, ενώ με την άκρη του ματιού της παρατήρησε την κρεμασμένη φωτογραφία που απεικόνιζε τον Μιχάλη κι εκείνη χαμογελαστούς στο λούνα παρκ.

Θυμόταν πολύ καλά εκείνη τη μέρα. Ήταν μόλις το είχαν σκάσει από το σπίτι στα δεκαοχτώ τους, πριν εκείνος μπλέξει με όλους αυτούς τους διαόλους που τους είχαν ρημάξει τη ζωή. Πρόσωπα χαμογελαστά που έσταζαν έρωτα, όνειρα και ελπίδα.

«Πόσο ανόητοι! Πόσο αφελείς!» σφύριξε μέσα από τα δόντια της στα άβγαλτα παιδιά, που ήταν σίγουρα πως θα έβρισκαν την ευτυχία, αλλά κοντοστάθηκε ξαφνιασμένη, καθώς είδε τα χρώματα της φωτογραφίας να λιώνουν με ταχύτατους ρυθμούς και μικρά χρωματιστά ρυάκια να τρέχουν στους παλ τοίχους του Ταράτσουλου.

Η ζημιά ήταν μεγάλη και σε άλλη περίπτωση θα είχε σφίχτει η ψυχή της, αλλά τώρα απλώς δεν της καιγόταν καρφί! Ας γκρίνιαζε όσο ήθελε ο σπιτονοικοκύρης της, εκείνη ούτως ή άλλως θα απουσίαζε!

«Κλειστόν επ' αόριστον, γερο-τράγε, το 'πιασες;» είπε με βαθιά ικανοποίηση και γέλασε όσο δεν είχε γελάσει χρόνια τώρα.

Το γέλιο της κόπηκε όταν ένωσε κάτι απαλό και δροσερό να αγγίζει τα χείλη της και άνοιξε τα μάτια της ξαφνιασμένη.

«Χιόνι; Μα... πώς;» αναρωτήθηκε, αλλά δεν κάθισε να το σκεφτεί περισσότερο, ούτε το συνδύασε με το πολύ ισχυρό παραιοθησιογόνο που την είχε παρασύρει ήδη στη δίνη των παραιοθήσεων. Απέμεινε να παρατηρεί το χιόνι που στροβιλιζόταν παιχνιδιάρικα μέσα στο ταιλωμένο σαλόνι της, ενώ οι αφράτες νιφάδες κάλυπταν γοργά κάθε ρωγμή, κάθε ράγισμα, κάθε φθορά. Καρέκλες, καναπέδες, τραπέζια είχαν γίνει ολόασπρα, πεντακάθαρα, παραμυθένια!

«Σαν το παλάτι του Δρος Ζιβάγκο**», μουρμούρισε έκθαμβη η Μαίρη, που, εκτός από τα σίριαλ, λάτρευε και τις παλιές ταινίες.

Οι αισθήσεις της είχαν οξυνθεί και τα μάτια της αγκάλιαζαν ενθουσιασμένα το λαμπερό ονειρικό λευκό που τώρα στόλιζε το σπίτι και την ψυχή της. Δεν την ένοιαζε από πού είχε έρθει, δεν την ένοιαζε πώς είχε βρει τον τρόπο να τρυπώσει

* Επικό δράμα εποχής βασισμένο στο ομότιτλο βιβλίο του Μπορίς Παστερνάκ, με πρωταγωνιστές τον Ομάρ Σαρίφ και την Τζούλι Κρίστι.

από τα θεόκλειστα παράθυρα και να απλωθεί παντού. Δεν την ένοιαζε που έξω είχε δεκαπέντε βαθμούς. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν πως βρισκόταν εδώ για να αλλάξει τον κόσμο της με τη μαγεία του!

Οι νιφάδες που χάιδευαν το πρόσωπο και τα γυμνά της μπράτσα τής δημιουργούσαν τόση ευφορία, που άρπαξε το πανωφόρι της χαρούμενη.

Το αποφάσισε! Θα έβγαινε!

Δεν τη χωρούσε ο τόπος και την έπνιγαν οι καταθλιπτικοί τοίχοι του Ταράτσογλου. Ήθελε να κινηθεί, να περπατήσει, να πει και δε θα την εμπόδιζε τίποτα και κανένας!

Και το πλάνο σου; Τι θα γίνει με το πλάνο σου; απαίτησε να μάθει η ζοφερή φωνούλα μέσα στο μυαλό της.

«Αργότερα! Αργότερα! Όλα θα γίνουν», δήλωσε φωναχτά και παράτησε το σπίτι, χωρίς καν να σκεφτεί να πάρει τα κλειδιά μαζί της.

Στον δρόμο δεν υπήρχε ούτε μία νιφάδα, αλλά αυτό το παράδοξο δεν την απασχόλησε διόλου και ξεκίνησε να βαδίζει με χαρούμενα ασταθή βήματα μες στη νύχτα. Ούτε που ήξερε πού πήγαινε, αλλά ανέκαθεν ήταν πολύ βολικός άνθρωπος και δεν ψείριζε πράγματα και καταστάσεις. Θα έμπαινε στο πρώτο μπαράκι που θα έβρισκε μπροστά της, αρκεί να είχε κόσμο, φώτα, μουσική και ποτό. Πολύ ποτό! Το είχε αποφασίσει, εκεί θα έτρωγε όλα τα χρήματα που είχε κρυμμένα ο καλός της.

«Στην υγεία του Μιχαλάκη!» φώναξε χαρωπά και μισόκλεισε τα μάτια για να προστατευτεί από τους δυο προβολείς που την τύφλωσαν.

Δεν είναι δυνατόν! σκέφτηκε θαμπωμένη όταν είδε μια κομψή άμαξα που την έσερναν δύο κατάλευκα άλογα να την πλησιάζει.

Ανήκουστα πράγματα συνέβαιναν απόψε!

Ο οδηγός φορούσε ημίψηλο καπέλο και η Μαίρη μπόρεσε να διακρίνει την ποντικίσια μουρίτσα του όταν σταμάτησε δίπλα της και της απεύθυνε τον λόγο.

«Ταξί;» έκανε ευγενικά ο ανυποψίαστος ταξιτζής, αγγίζοντας την τριμμένη τραγιάσκα του.

Η Μαίρη έγενεψε ζωηρά καταφατικά και ανέβηκε τα δυο σκαλιά της άμαξας, αγνοώντας τη μυρωδιά του ντίζελ που της χτύπησε τη μύτη.

Αστειεύεσαι; Ήταν δυνατό να αρνηθεί να ανεβεί στην άμαξα, έστω κι αν αυτά τα άλογα μύριζαν πετρέλαιο; Απόψε θα έκανε όλα όσα δεν είχε κάνει ποτέ στη ζωή της!

«Για πού, δεσποινίς;» τη ρώτησε ο ανθρωπάκος μαρσάρονας μαλακά, με ένα μικρό χαμόγελο, που άφησε να φανούν τα πεταχτά του δόντια.

Κλίπιτι κλοπ! Κλίπιτι κλοπ! Δεν του αποκρίθηκε αμέσως καθώς την είχε απορροφήσει ο ήχος από τα πέταλα των αλόγων στην άσφαλτο.

«Ουφ, δεν ξέρω, κύριε αμαξά! Όλο και κάποια δεξίωση θα γίνεται εδώ κοντά, έτσι δεν είναι;» του απάντησε τελικά, ρίχνοντας μια έκθαμβη ματιά στην υπέροχη ροζ τουαλέτα της.

Ούτε καν θυμόταν να την είχε αγοράσει ποτέ, ούτε που κατάλαβε πού τη βρήκε και τη φόρεσε, αλλά όλα αυτά τώρα φάνταζαν μικροπράγματα.

Κλίπιτι κλοπ! Κλίπιτι κλοπ!

Ο οδηγός κοίταξε καχύποπτα τις διεσταλμένες κόρες της μέσα από τον καθρέφτη.

Αμαξάς; Δεξίωση; Προφανώς τα έχει τσούξει λίγο η κυρία! σκέφτηκε, αλλά αποφάσισε πως δεν ήταν δική του δουλειά και συγκεντρώθηκε στην οδήγηση, ρίχνοντας μια καραμέλα βουτύρου στο στόμα του.

«Να σας πάω στο *Fitzgerald's*; Τρεις παρέες πήγα εκεί μέσα στο Σαββατοκύριακο», της πρότεινε ο γιγάντιος ποντικός, μα σουλώντας καρύδια με τα προτεταμένα δοντάκια του.

Της άρεσε της Μαίρης αυτό το όνομα. Είχε διαβάσει στη συνέντευξη κάποιου διάσημου τραγουδιστή πως λάτρευε την Έλα Φιτζέραλντ, γι' αυτό συμφώνησε χωρίς τσιριμόνιες. Κατόπιν έγειρε πίσω και έκλεισε ικανοποιημένη τα μάτια.

Κλίπιτι κλοπ! Κλίπιτι κλοπ!

«Κακομοίρα μου, ξεκαβάλησε το καλάμι και στρώσον στη δουλειά! Για άλλες είναι τα παραμύθια και όχι για τη μούρη σου! Κοίτα τη φάτσα σου στον καθρέφτη!» Μόνο για μια στιγμή η απαξιωτική φυσιολογία της ευλαβούς μητέρας εμφανίστηκε δίπλα της στο βελούδινο κάθισμα και άρχισε να της τα ψέλνει κατά το προσφιλέ της συνήθειο, αλλά η Μαίρη την απόδιωξε κακήν κακώς.

Η άμαξα ήταν δική της, η βραδιά ήταν δική της και δε θα της επέτρεπε να δηλητηριάσει τις πιο όμορφες στιγμές της!

Ιδιαίτερα τις τελευταίες στιγμές της!

Κλίπιτι κλοπ! Κλίπιτι κλοπ!

«Θα σας αρέσει το Fitzgerald's. Ευτυχώς η Αθήνα είναι γεμάτη ωραίες επιλογές. Μια πόλη που δεν τη βαριέσαι ποτέ!» προσπάθησε να ανοίξει κουβέντα ο συμπαθής ταξιτζής.

«Χα! Μια που μιλάς για βαρεμάρα, ο Μιχάλης πάντα έλεγε πως είμαι η πιο βαρετή γυναίκα του κόσμου!» του απάντησε εκείνη, μετρώντας αδιάλειπτα τα κλίπιτι κλοπ.

Μπα! Για δεξ όμως... Καθόλου δεν την έτσουζαν τώρα οι κακίες του λεγάμενου! συνειδητοποίησε και πήρε μια βαθιά χαρούμενη ανάσα.

«Βαρετή; Μάλλον το αντίθετο θα έλεγα», αποκρίθηκε ευγενικά ο οδηγός, κουνώντας χαριτωμένα το σουβλερό μυτάκι του, όμως η Μαίρη δεν τον άκουσε καν.

Κοιτώντας έξω από το παράθυρο, είχε εντοπίσει μια παρέα γυναικών που βάδιζαν γελώντας και χειρονομώντας έντονα. Προφανώς είχαν βγει να διασκεδάσουν αμέσως μετά τη δουλειά, γιατί φορούσαν ταγέρ και γόβες και κρατούσαν στα χέρια τους δερματίνους χαρτοφύλακες. Τις ζήλεψε η Μαίρη

αυτές τις γυναίκες, κήληκε η καρδιά της, παρότι το LSD έρεε στο αίμα της, μούδιαζε τους πόνους και έφτιαχνε νέες πραγματικότητες.

Αυτές οι γυναίκες ήταν αδιαμφισβήτητα μορφωμένες, ανεξάρτητες, χειραφετημένες! Η Μαίρη θυμήθηκε πόσο είχε κλάψει στην τελευταία τάξη του λυκείου, όταν η ευλαβής μητέρα και ο συνετός πατέρας δεν της είχαν επιτρέψει να δώσει εξετάσεις για να περάσει σε κάποιο πανεπιστήμιο. Το όνειρό της ήταν να φοιτήσει στη Νομική, όμως οι γονείς είχαν φρίξει με τις ανόητες φιλοδοξίες της. Εντελώς αμόρφωτοι και οι δυο τους είχαν την ακλόνητη πεποίθηση πως η γυναίκα έπρεπε να μένει σπίτι, να κοιτάζει τα του οίκου της και να κάνει οικογένεια! Έτσι, η Μαίρη έμαθε να μαγειρεύει, να συγυρίζει και να σφουγγαρίζει – με το πανί, παρακαλώ, πέφτοντας στα γόνατα και όχι κάνοντας πασαλείμματα με τη σφουγγαρίστρα!

Η τέλεια δουλάρα! Η τελευταία των τελευταίων! κήγχασε μέσα της βρίζοντας, και η ευλαβής μητέρα σταυροκοπήθηκε στο διπλανό κάθισμα, γουρλώνοντας τα μάτια με την κατάντια της κόρης της.

Εκείνη την ώρα ο οδηγός τράβηξε τα γκέμια με ένα μακρόσυρτο «οοοο!» και το ταξί σταμάτησε πίσω από ένα λεωφορείο.

«Να, για κοιτάξτε! Ορισμένοι τύποι έχουν το κοκαλάκι της νυχτερίδας. Όπως αυτός εδώ ο μάγκας!» της ανακοίνωσε, δείχνοντας με το δάχτυλο και βγάζοντας ανακατεμένους ποντικίσιους ήχους ζήλιας, επιδοκιμασίας και θαυμασμού.

Η Μαίρη γύρισε το κεφάλι και άνοιξε το στόμα να απαντήσει, αλλά της κόπηκε η λαλιά. Το πίσω μέρος του λεωφορείου ήταν καλυμμένο ολόκληρο από τη διαφήμιση της εκπομπής του διάσημου δημοσιογράφου Αντίνοου Ιωσηφίδη στο UNIX TV. Ο ξανθός άντρας φορούσε σκούρο μπλε κουστούμι και είχε το αριστερό χέρι του σφιγμένο σε γροθιά ενώ το δεξί του ήταν τεντωμένο και την έδειχνε με το δάχτυλο.

ΘΑ ΣΕ ΒΡΩ! έγραφε η λεζάντα από κάτω, κάνοντας τη Μαίρη να ξεροκαταπιεί κοκαλωμένη.

«Θα με βρει; Χριστέ μου! Πάλι...; Γιατί δε με αφήνει ήσυχη επιτέλους;» τραύλισε με κομμένη την ανάσα και ο αμαξιάς γέλασε με το χαρακτηριστικό ποντικίσιο γελάκι του.

«Είναι το νέο όνομα της εκπομπής του. Έτσι κάνουν και στο UNIX και σε όλο τον κόσμο, τις ξαναβαφτίζουν για να μην κουραστεί ο κόσμος. Είκοσι χρόνια κι ακόμα τον τρώμε στη μάπα και μάλλον θα τον τρώμε για άλλα τόσα ακόμα. Η γυναίκα μου και οι κόρες μου είναι ερωτευμένες μαζί του», παραδέχτηκε μουτρωμένα και η Μαίρη παρατήρησε πως τα ποντικίσια αυτάκια του είχαν πέσει μαραμένα.

Αντιθέτως τα αυτιά του Αντίνοου Ιωσηφίδη έστεκαν περήφανα στη θέση τους, ενώ πάνω στο κεφάλι του είχε αρχίσει να φυτρώνει ένα ζευγάρι μυτερά κέρατα. Τα μάτια του πετούσαν κίτρινες αστραπές, ενώ το αυτάρεσκο χαμόγελό του είχε μετατραπεί σε μια φριχτή γκριμάτσα, επιδεικνύοντας δυο σουβλερούς τεράστιους κυνόδοντες.

«Μαστίγωσε τα άλογα, σε παρακαλώ, πρέπει να του ξεφύγουμε πάση θυσία!»

Το LSD τώρα είχε απλωθεί στον οργανισμό της, και η Μαίρη παραληρούσε χαμένη στις παραισθήσεις της, ενώ ο οδηγός την κοίταξε έκπληκτος.

«Τα άλογα; Ποια άλογα; Και δε γίνεται να ξεκινήσω με κόκκινο», της απάντησε, σίγουρος πια πως ήταν εντελώς τρελή.

«Γίνεται! Πώς δε γίνεται! Αυτός δεν είναι άνθρωπος, είναι δαίμονας! Μου κατέστρεψε τη ζωή και τώρα με ψάχνει ξανά, δεν το βλέπεις; Το γράφει εκεί!» ούρλιαξε μέσα στο αυτί του, ενώ ο Αντίνοος στον πισινό του λεωφορείου είχε πάρει τώρα ένα βαθύ κόκκινο χρώμα.

Ο διάβολος μεταμορφωμένος!

«Ούτως ή άλλως φτάσαμε», της ανακοίνωσε ο οδηγός κουρασμένα και η Μαίρη τσακίστηκε να κατεβεί από την άμαξα,

πετώντας του στα μούτρα δυο τσαλακωμένα χαρτονομίσματα των δέκα ευρώ.

Χώθηκε στο μαγαζί σχεδόν τρέχοντας και μόνο όταν στριμώχτηκε στη γωνία του μπαρ σταμάτησε να τρέμει.

Ο οδηγός άφησε πίσω του το *Fitzgerald's* ανακουφισμένος εξετάζοντας σοβαρά το ενδεχόμενο να δουλεύει στο εξής μόνο με ραντεβού.

Ούτε εκείνος ούτε η Μαίρη είχαν προσέξει το ταξί που τους ακολουθούσε σε όλη τη διαδρομή. Ούτε είδαν τις γυναίκες που αποβιβάστηκαν από αυτό και χώθηκαν βιαστικά στο *Fitzgerald's*, ακολουθώντας την.

Ο μπάραμ με τους μοντέρνους τριμαρισμένους κροτάφους και τα tribal τατουάζ στα χέρια είδε με την άκρη του ματιού του την κοπέλα που διέσχισε τρέχοντας το μαγαζί σαν κυνηγημένη και ανασήκωσε τα φρύδια. Η άγνωστη σκαρφάλωσε στο τελευταίο σκαμπό της μπάρας και αμέσως κόλλησε στον βυssινή τοίχο φοβισμένη, κινώντας του ακόμη περισσότερο την περιέργεια. Έπειτα από λίγο την είδε να αναστενάζει ανακουφισμένη και το σώμα της να χαλαρώνει λίγο. Το βλέμμα της ακούμπησε στις λάμπες των κρυστάλλινων μπουκαλιών που διαθλώντο στον χώρο και κατόπιν άδειασε χαυνωμένο.

Μη μου πεις πως είναι φτιαγμένη; αναρωτήθηκε έμπειρα εκείνος, κουνώντας το σέικερ με τα λεπτά δυνατά δάχτυλά του.

Αλλά μπα, δεν την έκοβε για τέτοια. Δεν ήταν καν ο τύπος της γυναίκας που τριγυρνάει μόνη στα μπαρ. Του άρεσε να ψαχουλεύει τους χαρακτήρες των θαμώνων του και ετούτη εδώ θα μπορούσε άνετα να τη φανταστεί να βοηθάει στο συσσίτιο μιας εκκλησίας· να είναι γραμματέας σε κάποιο σύλλογο κυριών· να προσέχει παιδάκια ή ηλικιωμένους· να δουλεύει σε κάποιο τηλεφωνικό κέντρο. Ήσυχη. Ως εκεί.

«Τι να σου φέρω;» την πλησίασε τελικά, σκουπίζοντας τα

χέρια του με μια μικρή πορτοκαλιά πετσέτα που έγραφε Aperol Spritz.

«Του ξέφυγα!» του δήλωσε η Μαίρη πανευτυχής κι εκείνος ένωσε τους μυς των ώμων του να τεντώνονται ασυναίσθητα.

«Σε ενόχλησε κανείς;»

Υπό κανονικές συνθήκες ούτε που θα γύριζε να κοιτάξει αυτό το καημένο το κορίτσι, αλλά ο τρόπος που φερόταν του ξυπνούσε μια διάθεση προστατευτική.

«Ο Σατανάς!» του αποκρίθηκε, κουνώντας σοβαρά το κεφάλι της.

Τα φρύδια του μπάρμαν ανασηκώθηκαν ξανά.

Ουπς! Περίπτωση! Το κορίτσι είναι παιγμένο!

«Αν του ξέφυγες του Σατανά, τέλος καλό όλα καλά. Κι επειδή τα κατάφερες, το πρώτο κερασμένο από μένα!» της είπε και της έφτιαξε ένα μοχίτο.

Τόσα χρόνια στο κουρμπέτι το ένστικτό του δε λάθευε ποτέ. Το χλωμό μουντάκι της είχε σμιλεμένη πάνω του μια ξινή έκφραση και κραύγαζε πως είχε οπωσδήποτε ανάγκη από λίγη ζάχαρη.

Έχοντας ξεχάσει εντελώς τον Σατανά, η Μαίρη κατέβαζε τώρα με μεγάλες απολαυστικές γουλιές το ποτό της, χαζεύοντας το τζαζ τρίο που έπαιζε στη μικρή στρογγυλή πίστα, ενώ το ετερόκλητο πλήθος τριγύρω παρακολουθούσε απορροφημένο.

Την εντυπωσίασε ο πιανίστας, ένας σκοτεινός τύπος με καβουράκι που χτυπούσε τα πλήκτρα και ρουφούσε με πάθος το τσιγάρο που κρεμόταν από τα χείλη του, ενώ χασκογέλασε με τα μάγουλα του σαξοφωνίστα, που φούσκωναν από την προσπάθεια και της θύμιζαν γουρούνι. Τη στιγμή που αποφάσισε πως ο πιο καλός από όλους ήταν ο ψηλός κοντραμπασίστας που τσιμπούσε με μαεστρία τις χορδές, ο άντρας σήκωσε το κεφάλι από το όργανό του και τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

**ΜΑΙΡΗ: ΜΕ ΕΧΟΥΝ ΑΠΟΚΑΛΕΣΕΙ
ΤΗΝ ΠΙΟ ΒΑΡΕΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!**

**ΦΑΝΗ: ΚΑΠΟΙΟΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΠΩΣ ΕΙΜΑΙ ΑΝΟΗΤΗ
ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥΣ.**

**ΝΑΝΤΙΑ: ΟΛΟΙ ΜΟΥ ΤΑΖΟΥΝ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΜΕ ΤΑ
ΑΣΤΡΑ ΑΛΛΑ ΠΟΤΕ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΤΟΝ ΚΟΠΟ
ΝΑ ΑΣΧΟΛΗΘΕΙ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΜΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ.**

Τρεις εντελώς διαφορετικές μεταξύ τους γυναίκες ενώνουν τις δυνάμεις τους απέναντι στον διάσημο τηλεπαρουσιαστή του UNIX TV Αντίνοο Ιωσηφίδη.

Μαζί τους η Ρωξάνη, μια μυστηριώδης γυναίκα καθηλωμένη σε αναπηρικό καροτσάκι, και ο γνωστός αστρολόγος Κένταυρος Πηλιάδης, που ενορχηστρώνουν καταστάσεις και κινούν παρασκηνιακά τα νήματα.

Τι κοινό έχουν οι πέντε αυτοί άνθρωποι ενάντια στον αλαζονικό παρουσιαστή; Και γιατί επιθυμούν διακαώς να ξεμπερδέψουν με τον Αντίνοο;

*Ένα βιβλίο γεμάτο ίντριγκες, ανατροπές
και κρυμμένα μυστικά, που θα σας κάνει να γελάσετε,
να καρδιοχτυπήσετε, να συγκινηθείτε! Ένας ύμνος
στη φιλία, στην αγάπη και στις δεύτερες ευκαιρίες!*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-5300-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ: 26403